

[Lone Dybkjær]

den gode idé med den umiddelbare sammenligning. Det vil jeg ikke glemme lige med det samme.

Jeg mener også, at der er nogle ting, der skal ændres i forbindelse med dette her, og det må vi så gøre.

Men jeg vil gerne nævne to lidt principielle ting. For det første, at jeg synes, regeringen står sig dårligt ved at være så negativ over for et forslag, som der alligevel er flertal for i Folketinget. Det kan selvfølgelig være, at regeringen overvejer, hvor længe regeringen er der, det skal jeg ikke kunne sige, men alt andet lige kunne man jo forestille sig, at det var regeringen selv, der på en eller anden måde skulle være ansvarlig for dette her. Og hvis det bliver tilfældet, er det i hvert fald en underlig defaitistisk holdning. Jeg kan ikke forstå, at man ikke arbejder lidt mere med på sagen end blot at sige: I øvrigt er vi imod. Det er vi godt klar over. Jeg siger ikke, at regeringen skal tage alle forslag og bruge dem som sine egne, for det skaber selvfølgelig også på andre punkter en lidt uklar situation i Folketinget – det er en helt anden diskussion – men på den anden side: at være så indædt imod, som man er her, er næppe særlig godt.

Jeg vil derfor foreslå, at man prøver at arbejde med så godt som overhovedet muligt, som om man altså alligevel skulle administrere dette for eftertiden, så vi får det bedst tænkelige forslag, også set med regeringens øjne. Man kan jo ikke afvise, at regeringen har nogle synspunkter, som er af en sådan art, at vi andre kunne synes, at de var fornuftige, og at de kunne indgå i vores tanker omkring dette forslag.

Den anden principielle bemærkning, jeg har, drejer sig om indholdet i forslaget. Jeg forstår for det første ikke, at det hedder lov om psykologer. Det er lov om autorisation af psykologer. Det skaber dog en smule mere klarhed over det, og sådan mener jeg at vi sædvanligvis plejer at kalde tingene, når det specifikt er det og ikke direkte ændringsforslag, vi behandler. I lovforslaget om skibsmåling er det noget andet, for dér er det ændringsforslag til lov om skibsmåling, hvor vi indfører noget om autorisation. Men her er der ikke tale om, at vi ændrer et lovforslag. Det er en helt ny lov, vi laver, som det vel ville være naturligt at kalde lov om autorisation af psykologer, så vidt jeg kan se. Det ville i hvert fald skabe nogen klarhed.

Så må jeg sige, at jeg er lidt forbløffet over, at der netop i forbindelse med en autoriseret psykolog tales om, at man kan være til fare for andre mennesker på grund af en legemlig mangel, der gør den pågældende uegnet til udførelse af erhvervet. Man kunne godt forestille sig – nu vi har sammenlignet med skibsmålere – at der var nogen dér, der kunne have en legemlig mangel, som på en eller anden måde gjorde dem uegnede til erhvervet. Jeg fatter simpelt hen ikke, hvorfor det med legemlige mangler skal ind i dette lovforslag. Jeg har heller ikke i teksten kunnet se nogen særlige begrundelse for, at her var legemlige mangler et særligt problem. Jeg ved ikke, om man er en dårlig psykolog, fordi man eventuelt går lidt dårligt, eller hvad ved jeg. Det er da klart, at man altid er påvirket af sine forudsætninger, men så er der sandelig mange mangler, der kan fremhæves. Så dér kunne jeg godt tænke mig at høre lidt nærmere om, hvad der er foregået, da man lavede denne lov om psykologer. Hvem er det, der har dikteret det her, og hvordan forholder det sig i forhold til andre autorisationer? Er man lige så detaljeret dér?

At man ikke må have et misbrug af rusmidler og den slags, det er klart nok, men det gælder jo i så mange sammenhænge, så jeg fatter ikke, at det særlig skal fremhæves her. Men det er måske, fordi jeg ikke ved tilstrækkeligt om sagen. Jeg vil da se frem til, at ministeren kan oplyse mig, så at jeg kan blive klogere på dette her område.

Sundhedsministeren (Ester Larsen):

Fru Lone Dybkjær spørger, hvorfor loven ikke hedder lov om autorisation af psykologer. Det er, fordi jeg meget nøje har fulgt de retningslinjer, som er givet i beslutningsforslaget, og dér ønskede man også en titelbeskyttelse for psykologer, som ikke skulle autoriseres. Derfor ville det være en forkert titel at give loven.

Nu har fru Birgitte Husmark brugt billedet om barsellængde og om at vedkende sig barnet. Jeg må sige, at der ikke er nogen faderskabsproblemer i denne sag; der er mange, der vedkender sig faderskabet. Jeg må sige, at jeg føler ikke noget behov for at vedkende mig barnet; jeg har fra starten sagt, at jeg har følt, at der ikke var noget sagligt behov for en autorisation. Men når vi nu har barnet, synes jeg, at